

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth Balázs ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Varga István ügyvéd (címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. december 1. napján kelt 70.P.22.395/2017/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és azt állapítja meg, hogy az alperes azzal sértette meg a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, hogy ...-én a ... internetes oldal részére adott interjújában valótlanul állította, hogy a felperes keretében működő ... nem annyi támogatást kapott a ... köthető szervezetektől, mint amit a közhasznúsági jelentéseiben feltüntetett, hanem 145.000.000 forintot vagy ennél is többet.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 72.000 (Hetvenkettőezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy ...-én a ... részére adott interjújában valótlanul állította, hogy a felperes keretében működő ... köthető szervezetektől 145 millió forint vagy ezt meghaladó támogatást kapott. Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét 15 napon belül a saját költségén hozza nyilvánosságra, és ezen közleményben fejezte ki sajnálkozását a jogsértésért. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 350.000 forintot, valamint 30.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 36.000 forint le nem rótt illetéket. Megállapította, hogy a fennmaradó 24.000 forint le nem rótt illeték az állam terhén marad.

Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:45. § (2) bekezdését, 2:44. §-át, 2:53. § (1) bekezdését, 2:52. § (1) bekezdését, a PK 12. számú állásfoglalást.

Utalt továbbá a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjára, 3:1. § (3) bekezdésére, a Pp. 48. §-ára.

Rámutatott arra, hogy az alperes a közleményben a támogatás alanyaként ... intézetéről beszélt. ... a felperes keretében működő ... vezeti. A perbeli interjú idején a magyar médiában vita tárgyát képezte, hogy az ... köthető szervezetektől mennyi pénzt kapott. A média hírek az intézetet és az azt vezető ... nevesítették. Ilyen módon a "... intézete" kifejezés alapján az ... felismerhető és azonosítható. Ez a szervezet nem önálló jogi személy, nem perképes, így személyiségi jogi jogsértés miatt nem perelhet. Ugyanakkor a felperesi jogi személy keretében működik, a felperesi jogi személy az, amely az ... működtetésével kapcsolatos támogatásokat közhasznúsági jelentésében közzéteszi. Ezt meghaladóan a felperes - hasonló neve miatt - az intézet neve alapján szintén azonosítható. Erre tekintettel a felperes keresetösszege joggal rendelkezik.

A bizonyíthatósági teszt alkalmazásával úgy foglalt állást, hogy a kifogásolt közlés, mely szerint az intézet a ... köthető szervezetektől pontosan meghatározott összegű támogatásokat vagy ezt meghaladó összeget kapott, tényállítás. Határozott és egyértelmű kijelentésként jelenik meg a cikkben, hogy 145 millió forint a helyes összeg. Az a kitétel, hogy „ennél is többet kaptak” valóban úgy szerepel a nyilatkozatban, hogy "az alperes meggyőződése" a nagyobb összeg. Ugyanakkor egy kijelentést önmagában nem az minősít véleménynyilvánításnak, hogy annak szövegkörnyezetében szerepel-e valamilyen feltételes módú vagy véleményalkotásra utaló szóhasználat. A "többet is kaptak" kijelentés objektíve igazolható vagy cáfolható, a szövegkörnyezetből pedig semmilyen módon nem derül ki, hogy ez az állítás valamely tényre alapított következtetés lenne. Így az alperes nem hivatkozhat arra, hogy a kijelentéseit - értékítéletként - a véleménynyilvánítás szabadsága védi. Az alperesi levelet összevetette a felperes közhasznúsági jelentéseivel, illetve a felperes által adott elszámolással. Helytállónak ítélte azt a felperesi érvelést, hogy a ... tárgyév adata - az interjú időpontjára tekintettel - már nem vehető figyelembe. A szövegkörnyezet figyelembevételével az interjúban nem csupán arról volt szó, hogy az adott támogatási összegek pontosan hány forintot tesznek ki, hanem lényeges hangsúllyal arról is, hogy - több más szervezethez hasonlóan - a felperes keretében tevékenykedő intézet sem működik átláthatóan, miután a közhasznúsági jelentéseiből a megfelelő összegek nem derülnek ki. Tekintettel arra, hogy ..., amikor az interjú elhangzott, a ... tárgyévi jelentés még nem került közzétételre, az állítás ..., illetve az azt megelőző hét évre kellett, hogy vonatkozzon.

A felperes és az alperes adatsora között lényeges eltérés a ... és ... években van. Az alperes tévesen számolt, amikor azt állapította meg, hogy ezen két év alatt a felperes az ...-tól egyszer 22.611.601 forintot, egyszer pedig a 38.932.000 forintot kapott a médiatörvény értékelésével kapcsolatos projektre. A részletes közhasznúsági jelentésekből ugyanis az állapítható meg, hogy a támogatás keretösszege nagyobb volt, ebből ... tárgyévben 22.611.601 forint került folyósításra, majd a évi jelentés szerint ... tárgyévben 22.532.000 forint került felhasználásra. A teljes támogatási összeg ... és ... között összesen 108.823.436 forint volt. A felperes ...-én - a sajtóban akkor már zajló találgatásokra reagálva - a közhasznúsági jelentésekben szerepeltetett összegeket összefoglaló módon is közzétette, utalva az ... által elkövetett számítási hibára is.

Mindezek ellenére az alperes tényként állította, hogy a sajtóban megjelent különböző összegek közül a 145.000.000 forint a helyes, illetve a még ennél is több, amely állítások a valóságnak nem felelnek meg.

Erre tekintettel megállapította, hogy az alperes a felperes jóhírnevét megsértette. Egyidejűleg az alperest elégtétel adására kötelezte, azonban nem a felperes által kért módon, mivel a kereset szerint kért elégtételadás nem végrehajtható, nem garantálható ugyanis, hogy az alperesnek lehetősége van a ...-n a közlemény nyilvánosságra hozatalára.

A sérelemdíj összegének mérlegelése során figyelembe vette, hogy a valótlan állítás megtétele az alperesnek nagymértékben felróható, hiszen a valós adatok a felperes közhasznúsági jelentéseiből,

illetve az interjú előtt kiadott sajtóközleményéből rendelkezésre álltak. Az alperes magas köztisztiséget viselő politikus, akinek a közvélemény formálásában jelentős szerepe van. A felperes konkrét hátrányt nem adott elő és nem igazolt, így csak a valótlan állításból eredő, köztudomású hátrányokat tudta figyelembe venni. Mérlegelte azt is, hogy a felperes - a közéletben résztvevő szervezetként - képes saját magát a sajtó útján is megvédeni. Mindezekre tekintettel a sérelemdíj összegét 350.000 forintban állapította meg.

A Pp. 81. §-a alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperesnek nincs keresetőségi joga. Nem vitatott tény, hogy ..., a felperes ügyvezetője az ... vezeti; a felperes az felperes neve, amelynek a cégjegyzék szerinti képviselője A sérelmezett közlésekben az felperes neve illetve az ... elnevezés ugyanakkor sehol nem szerepel, a felperes személye a sajtóközlemény tartalmából nem ismerhető fel, a közlés vele összefüggésbe nem hozható. A sérelmezett interjúban egy helyen szerepel a "... intézete" kifejezés, ebből azonban a felperes személyére nem lehet következtetni, mint ahogyan azt ... sem.

Az elsőfokú bíróság az ezen időszakban a támogatás témájával foglalkozó újságcikkeknek a felperes keresetőségi joga tekintetében jelentőséget tulajdonított, akkor azonban nem, amikor azt vizsgálta, hogy az alperes valótlan tény állított-e.

A sérelmezett közlés nem tényállítás, hanem a sajtóban megjelent hírekből levont objektív következtetés, vélemény, értékítélet. Ennek alátámasztására már az első fokú eljárásban számos újságcikket csatolt, így a ..., a ... oldalon megjelent cikkeket. Az ... oldalon lévő cikk, amely az egész ügy "kirobbantója" volt, már nem fellelhető.

Amennyiben a kijelentés tényállításnak minősül, részéről legfeljebb csak a valótlan tény híresztelése valósulhatott meg, mivel a közölt számok nem tőle származnak.

Az állítás nem valótlan. A felperes az elsőfokú eljárásban tartott tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a a honlapjáról kigyűjtött gazdálkodási adatok szerint ...-tól ...-ig illetve ...-ig a kapott támogatás nagyságrendileg kb. 150 millió forint. Az összegek nagyjából megegyeznek a felperes közhasznúsági jelentéseiben szereplő összegekkel.

Az interjú ... napján volt, az adott évi közhasznúsági jelentés pedig rá két hónapra, ... napján került közzétételre. A korábbi támogatási összegekből kiindulva a juttatások mértéke nagyjából az lett, amit egyébként az alperes megjelölt.

Iratellenes és téves az a megállapítás, miszerint az interjúban az elmúlt hét évet említette. Az írásban sehol nem tett állítás arra vonatkozólag, hogy az elmúlt hét évről beszélünk. Időintervallum megjelölése nélkül pedig nem valótlan a közlés az összecszerűség tekintetében.

A kijelentés sértő tartalmat sem hordoz.

Az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel az interjú politikai jellegére, az indokolásában sem tért ki ezen hivatkozására.

A megítélt sérelemdíj összege eltúlzott, tekintettel arra, hogy a felperes semmilyen konkrét hátrányt nem adott elő és nem igazolt a perben.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, az alperes perköltségben marasztalását indítványozta.

Előadása szerint az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott, az első fokon hozott határozat indokolása egyetlen ponton szenved hiányosságban.

A felperes és képviselője is közszereplő, ... a médiában rendszeresen megjelenik, mint az ...

vezetője, így köztudomású ténynek is tekinthető, hogy ... intézete az A becsatolt cikkek is alátámasztják, hogy az alperes a peresített interjúban a felperesről beszél.

A Google-ban a „... intézete” keresőszavakat beírva minden esetben az ... jelenik meg. Az ... - perbeli közéleti vitát kiváltó - cikke is tartalmazza, hogy a felperesi intézetet ... vezeti.

A per tárgyát két kijelentés valótlansága képezi: egyrészt, hogy a felperes 145 millió forint támogatást kapott az ...-tól hét év alatt, másrészt, hogy a felperes ennél is sokkal több pénzt kapott „...-tól, amire vonatkozóan a ... elhangzottak bizonyítékul szolgálnak. A per tárgya ezek alapján az, hogy az alperes kijelentése szerint a felperes közhasznúsági jelentései valótlan adatokat tartalmaznak.

Az elsőfokú ítélet indokolásának azon része, mely szerint „semmilyen módon nem derül ki, hogy az alperes ezen állítását valamely tényre alapított következtetésként adta volna elő”, kiegészítésre szorul. Az alperes ugyanis a „sokkal több lóvé” állítását arra alapozta, hogy ezt a ... hallotta. A per során azonban - a bizottságban elhangzottak bizonyítására - egyetlen tanút sem jelentett be.

Az alperes nyilatkozatával egyértelműen a riporter azon állítására reagált, miszerint a hét év alatt kapott támogatásról szól a vita. Az ... cikke rögzíti, hogy a ...-... adatok képezik a vita tárgyát, jelezve, hogy „Az előző év, a ... elszámolását valamikor májusban hozzák nyilvánosságra.” Az alperesi kijelentés így nem vonatkozhat a ... évre.

Mindkét állítás sértő, azokból az átlagolvasó számára az a következtetés adódik, hogy a képviselője a nyilvánosságot a médiában valótlannul tájékoztatja a saját bevételeiről. Ez egy közhasznú szervezet társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására egyértelműen alkalmas. Ha igaz lenne a 145 millió forintos támogatás, úgy a beszámolóit is valótlannak lennének, ami egyben törvénysértést is valósítana meg.

A „sokkal több lóvé”-val kapcsolatos kijelentés fokozottan sértő, mert azt jelenti, hogy bárki bárhogyan adja össze a számokat, abból soha nem fogja megismerni a bevételeit, egy nemzetbiztonsági kockázatot jelentő szervezetről van szó, amely titkos forrásból működik.

Az alperesi fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítélet tábla a keresetnek helyt adó rendelkezéssel is egyetértett, az elsőfokú ítéletet azonban - az egyértelműség és a jogsértésnek a felperes kereseti kérelmének keretei között történő pontos megfogalmazása érdekében - a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályi rendelkezéseket teljes körűen ismertette, azokra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

A Fővárosi Ítélet tábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá:

A jóhírnév sérelme - a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően - akkor következik be, ha valaki valamely más - akár természetes, akár jogi - személyre vonatkozó olyan valótlannal tényállítást tesz, amely alkalmas az adott személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Ha a jóhírnév megsértése sajtóközlemény útján valósult meg, a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát - a Pp. 164. § (1) bekezdésének és a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően - a sajtószerv köteles bizonyítani, a bizonyítatlanság terhét neki kell viselnie.

A jóhírnévsértés törvényi tényállásából következően a kifogásolt közléseknek a felperesre nézve kell sértőnek lennie, azaz azoknak alkalmasnak lenniük a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására.

A perbeli esetben - a fellebbezéssel érintett körben is - azt kellett elsőként vizsgálat tárgyává tenni, hogy a sérelmezett közlések alapján a felperes beazonosítható-e. A másodfokú bíróság az első fokon

eljáró bíróság által a felperes keresetösszege jogi tekintetében kifejtetteket mindenben osztotta, az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakra visszautal.

A személyiségi jogi perekben is irányadó PK 13. számú állásfoglalás I. pontja alapján jóhírneve megsértésének megállapítását alappal nem csupán az kérheti, akit a sajtóközlemény név szerint megjelöl, hanem az is, akinek személyére a közlés egyéb módon utal, aki az adott írás tartalmából valamilyen más módon felismerhető. A személyhez fűződő jogok védelmére vonatkozó szabályok a jogi személyre is alkalmazandóak, kivéve ha a védelem jellegénél fogva csak magánszemélyeket illelhet meg. A jogi személy erre akkor is jogosult, ha a kifogásolt közlés név szerint nem jelöli meg ugyan, de rá egyéb módon utal és a közlés tartalmából az adott jogi személy határozottan felismerhető.

A beazonosíthatóság vizsgálatánál nem az átlagos társadalmi közfelfogásból, hanem abból kell kiindulni, hogy a felperes akár a tágabb, akár a szűkebb környezete számára felismerhető-e. Az azonosíthatóság szempontjából elegendő az is, ha akár egy szűkebb személyi kör a felperest be tudja azonosítani a cikkben foglaltak alapján. A „... intézete” közlés pedig a felperest egyértelműen beazonosíthatóvá teszi, tekintettel arra a nem vitatott tényre, hogy ..., a felperes ügyvezetője, az ... vezeti. Az alperessel készült interjú idején - az intézet és vezetője nevének megjelölésével - „felkapott” téma volt a sajtóban, hogy az köthető szervezetektől mennyi pénzt kapott.

A kérdés iránt érdeklődő olvasó számára - akár egy internetes rákereséssel is - könnyen beazonosítható és elérhető volt, hogy pontosan kiről, név szerint melyik intézetről van szó.

Helytállóan mutatott rá arra is az elsőfokú bíróság, hogy mindkét kifogásolt közlés tényállítás.

Annak valóságát, hogy a felperes ... köthető szervezetektől ... és ... között 145 millió forint, vagy ennél is több támogatást kapott, az alperes a perben nem igazolta. Az alperes ugyan hivatkozott arra, hogy információi a ... ülésén elhangzottakon alapulnak, e vonatkozásban ugyanakkor bizonyítást nem ajánlott fel, az alapul szolgáló valós tények bizonyításának hiányában pedig alappal nem hivatkozhat arra, hogy kijelentése tényekből levont olyan következtetés, melyet a véleménynyilvánítás szabadsága véd.

Az interjúban az alperes a riporter kérdései alapján arról beszél, hogy egyes civil szervezetek idegen érdekek alapján akarják befolyásolni a kormányzati ügyeket. Velük szemben a nyilvánosságra van szükség, mert amint átlátható lesz, hogy kitől mire kapnak pénzeket, akkor már nem éri meg majd őket támogatni.

Az alperes a „... intézetével” kapcsolatos kijelentését a riporter azon közlésére teszi, hogy a „közhasznúsági jelentéseikben benne vannak az összegek.” A riporter azt is megjegyzi, hogy a pénzt a felperes 7 év alatt kapta, a felperes képviselője pedig „megírta, hogy ha nem hibásan, duplán adják össze, a kisebb összeg jön ki.” Az alperes ezt követően állítja azt, hogy „A 145 millió az igaz. De meggyőződésem, hogy ennél is többet kaptak.”

A közlés lényege az, hogy a felperes beszámolóiban a támogatások valós összege nem került feltüntetésre. A ... év - az alperesi hivatkozással szemben - a közlés valóságalapja tekintetében nem vehető figyelembe. Az alperes ugyanis nem csupán azt állítja, hogy a felperes 145 millió forintot kapott 7 év alatt a „...” szervezetektől, hanem azt is hangsúlyozza, hogy a kapott összegek a közhasznúsági jelentéseiben nincsenek benne. A ... évre vonatkozó jelentés, beszámoló ugyanakkor az interjú idején, ...-én még nem került közzétételre, az alperes így értelemszerűen arról nem tudott nyilatkozni, hogy abban a kapott támogatások összege szerepel-e. Az általa megjelölt összecszerűség tehát - a riporter megjegyzésre is tekintettel - kizárólag a ... és ... közötti hét évre vonatkozhatott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helytállóan mutatott rá arra, hogy ezen időszakban az ...-tól kapott támogatások összege mindösszesen 108.823.436 forint volt, ekként a felperesi állítások valótlanok.

Az a valótlan tényállítás, hogy a felperes 145 millió forintot, vagy még ennél is többet kapott

korábban ... köthető szervezetektől, azon valós ténnyel szemben, hogy a felperesi civil szervezet - 7 év alatt - összesen 108.823.436 forint támogatásban részesült az ...-tól, önmagában sértő tartalommal nem bír. Az alperes ugyanakkor nem csak ezt, hanem azt is állította, hogy az általa megjelölt összegek a felperes beszámolóiban sem szerepelnek. A felperes keresetében tartalmilag maga is ilyen összefüggésben kifogásolta az alperesi közléseket, keresetlevelében, beadványaiban és a tárgyaláson is megjelölte, hogy ezek a valótlan állítások rá nézve miért hordoznak egyben sértő tartalmat is. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy annak állítása, miszerint a felperes a közhasznúsági jelentéseiben nem a ténylegesen megkapott támogatási összegeket tüntette fel, sértő tartalommal is bír, tekintettel arra, hogy ezáltal a felperes működésének szabályosságát, beszámolóinak hitelességét vonja kétségbe, azt közvetíti az olvasók felé, hogy a felperes a bevételei egy részét elhallgatja, nem a jogszabályoknak megfelelően ad számot az általa kapott támogatásokról.

Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részéből ugyanakkor nem tűnik ki, hogy a valótlan állítás miért minősül sértőnek is egyben, szükséges volt ezért - a kereseti kérelem fentiek szerinti tartalmi értelmezésével - az elsőfokú ítélet jogsértést megállapító rendelkezésének pontosítása, hogy a jó hírnévsértés mindkét tényállási elemének megvalósulása megállapítható legyen.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy az alperesi közlés nem politikai kérdéshez kötődött. Politikai vita tárgyát képezheti az, hogy egyes civil szervezetek hogyan, kinek az érdekeit képviselve tevékenykednek. Ugyanakkor az, hogy valamely civil szervezet eleget tesz-e a közzétételi kötelezettségének, valamennyi által kapott támogatást feltüntet-e a jelentésében, nem politikai, hanem pusztán ténykérdés.

A felperes az interjúban saját meggyőződését fogalmazta meg, amikor azt állította, hogy a támogatás összege 145 millió forint, vagy ennél is több, így nem valótlan tény híreszteléséről, hanem valótlan tény állításáról van szó.

A sérelemdíj intézményének adott esetben kettős funkciója van: egyrészt a személyiségi jogi jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációját szolgálja, másrészt - a hasonló jogsértések megelőzésének céljával - szankciós jelleggel is bír. Mértékének meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése az eset körülményeinek vizsgálatát írja elő a bíróság számára. Az összecszerűség mérlegelésekor különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására kell figyelemmel lenni.

Az első fokon eljáró bíróság a sérelemdíj körében releváns - köztudomásúként figyelembe vehető - körülményeket megfelelően feltárta, értékelésük során az egyes tényeket kellő súllyal vette figyelembe, a megítélt összegű sérelemdíj megfelel a kialakult bírói gyakorlatnak is, így nem volt jogszerű lehetőség a sérelemdíj összegének leszállítására sem.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, köteles ezért a felperesnek a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdésének megfelelően másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperes fellebbezési perköltsége jogi képviselője munkadíjából áll, melyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a felperes és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződés alapján állapított meg. A felperes a megállapodás szerint a másodfokú eljárásban a fellebbezési ellenkérelem előterjesztéséért 50.000 forint, a jogi képviselő tárgyaláson való részvétele alapján 20.000 forint, a másodfokú képviselő ellátásával kapcsolatban felmerült költségek (nyomtatás, telefon, utazás, parkolás) fedezésére 2.000 forintot számított fel. Utóbbi költséget a másodfokú bíróság eltűzottnak találta, így azt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján 2000 forintra mérsékelte, így az alperes által fizetendő másodfokú perköltség összegét 72.000 forint + áfa összegben állapította meg.

A fellebbezés eredménytelensége folytán szintén az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint fellebbezési

eljárási illetéket is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően.

Budapest, 2018. április 17.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő